

Hồi 24

Khách Quen Và Khách Sộp

Một tiệm tạp hóa trước giờ mở cửa, thường có rất nhiều việc linh tinh phải thu xếp, nhiều hàng hóa phải duyệt qua. Lão Trương thật thà đang làm công việc này. Một người trông coi tiệm tạp hóa đã mười tám năm, chắc chắn phải biết nếu trong tiệm tự nhiên hụt mất một thùng muối lớn và một rổ trứng gà. Lão Trương thật thà dường như chẳng hay biết gì cả.

Chiều hôm qua trời mưa, nước bùn đọng trong hẻm chưa khô. Trên chân lão Trương thật thà cũng lấm bùn, cũng chưa khô hẳn. Lúc này phải chẳng lão có đi ra ngoài? Mà đi đâu?

Tại sao lão không chịu thừa nhận? Mã Như Long bất chợt phát hiện ra y chẳng những không thật thà, mà còn rất thần bí, kỳ lạ.

Lão Trương thật thà chuẩn bị mở cửa tiệm. Lão vừa định gỡ cây gỗ cài cửa, Mã Như Long đột nhiên bảo:

- Hôm nay nghĩ một ngày.

Lão Trương thật thà cuối đầu suy nghĩ rồi hỏi:

- Hôm nay có phải nhằm ngày tết?

- Không phải!

- Hay nhà ta hôm nay có hỷ sự?

- Cũng không có!

- Vậy tại sao hôm nay không mở cửa?

Mã Như Long không thể nói rõ lý do, cũng không nghĩ ra lý do khác, y không quen nói dối. Do đó y bảo:

- Tại vì ta là chủ tiệm, ta nói hôm nay không mở cửa là không mở.

Lão Trương thật thà lại gục đầu ngẫm nghĩ, lý do này tuy chẳng phải lý do, nhưng lão không thể không chấp nhận. Thế nhưng ở phòng trong có người phản đối.

- Hôm nay ta cứ mở cửa như thường lệ, lời của ông chủ nói không tính.

Là giọng của Tạ Ngọc Luân.

Mã Như Long quay ngược vào phòng trong, hơi giận dữ nói:

- Lời tôi nói không tính à? Tại sao nàng lại chen vào chuyện của tôi?

- Chẳng phải ta muốn, mà là vị bằng hữu của ngươi muốn thế.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Tiệm tạp hóa của lão đệ hôm nay nhất định phải mở cửa, không thể không mở.

Mã Như Long chưa hiểu:

- Bây giờ bọn họ đã biết đệ là Mã Như Long, là chủ tiệm tạp hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm đệ, tại sao đệ phải mở cửa cho họ vào chứ?

- Chính vì bọn chúng biết lão đệ ở đây, cho nên lão đệ không thể không mở cửa.

- Tại sao?

- Nếu không mở cửa, thì nhất định họ sẽ phá cửa xông vào; chi bằng ta mở cửa rộng lớn, thì ngược lại sẽ khiến bọn chúng chẳng rõ hư thực, sẽ không dám vọng động.

Tạ Ngọc Luân lạnh lùng nói:

- Xem ra ở đây người nào cũng suy tính chu đáo hơn người nhiều.

Mã Như Long chỉ có nước ngậm miệng. Y không thể không thừa nhận, Tạ Ngọc Luân và Thiết Chấn Thiên suy tính chu đáo hơn y nhiều, nhưng lão Trương thật thà thì sao? Chẳng lẽ con người thật thà chưa từng đi lại trên giang hồ này cũng nghĩ đến điểm đó sao?

Tiệm đã mở cửa, lão Trương thật thà đang cầm chổi quét cho sạch khoảng đất phía ngoài cửa tiệm, chừng như lão biết sẽ có khách quý giá lâm nên đặc biệt dọn dẹp sạch sẽ. Trong hẻm không nghe tiếng động nào cả.

Thiết Chấn Thiên bỗng hỏi:

- Người quét nhà phía ngoài, là người thu ngân cho ngươi à?

- Phải.

- Y là một người như thế nào?

- Là một kẻ thật thà.

Mã Như Long càng nói càng cảm thấy như đang lừa dối chính mình:

- Mọi người gọi lão là lão Trương thật thà.

Mắt Thiết Chấn Thiên sáng lên, giọng y nói như có hàm ý riêng:

- Ta thích người thành thật, chỉ có người thành thật mới lừa được những kẻ nham hiểm, đa nghi, lắm mưu kế.

Y lại cười nhạt:

- Vị Tuyệt Đại Sư nổi tiếng chính nhân quân tử kia là một trong những kẻ ấy.

Mã Như Long hiểu nỗi phẫn nộ của Thiết Chấn Thiên.

Thiết Chấn Thiên nói tiếp:

- Tuyệt Đại Sư tin rằng lão đệ là Mã Như Long, lão có thể giết ta trước rồi thanh toán lão đệ sau. Nếu lão dám làm như vậy thì ta còn bội phục lão. Nhưng thật sự lão không dám, bởi vì lão không dám làm chuyện thực ngôn bội tín trước mặt kẻ khác, lão muốn cho cả thiên hạ đều tin rằng lão là một quân tử chính trực, ghét kẻ ác như kẻ thù.

Thiết Chấn Thiên thu chặt hai tay thành quả đấm:

- Ta chỉ hận chẳng thể giết sạch bọn quân tử ấy.

Tạ Ngọc Luân bồng thờ dài:

- Đáng tiếc là người chẳng giết nổi một quân tử như thế, mà chính người đã sắp đến cửa tử.

Đây là sự thật không ai thay đổi được. Tạ Ngọc Luân lại nói:

- Cho dù bọn họ không rõ thực hư của chỗ này nên chưa dám vọng động, nhưng nhất định họ đã bao vây tiệm tạp hóa này, các người chớ hòng mong thoát khỏi nơi đây.

Giọng nói của Tạ Ngọc Luân hàm ý kỳ quặc, chẳng hiểu là thương hại, đau buồn, hay mỉa mai?

- Cho nên các người chỉ có cách chờ đợi, ta cũng chỉ có nước chờ theo các người. Sớm muộn gì bọn họ cũng đến đây, không chừng bây giờ họ đã chuẩn bị phái người đến thăm dò thực hư. Muốn thăm dò chỗ này đâu có gì khó, bởi đây là tiệm tạp hóa, ai cũng đến mua đồ được mà.

Tạ Ngọc Luân điềm nhiên nói tiếp:

- Chờ bọn họ tìm đến nơi, xem ra ta cũng chỉ có nước chết theo các người.

Đây là sự thật chẳng thể chối cãi được. Tạ Ngọc Luân trừng trừng nhìn Mã Như Long:

- Ta mặc kệ lúc trước người có làm những chuyện ác đó hay không, ta chỉ muốn hỏi người một câu.

Câu hỏi của Tạ Ngọc Luân giống như một ngọn roi:

- Người để cho ta chết theo người một cách thiếu minh bạch như thế, người tự vấn trong tâm người không hổ thẹn à?

Câu hỏi như một ngọn roi quất lên mình Mã Như Long. Y chẳng thể không hổ thẹn!

Mã Như Long đáp:

- Tôi có thể bảo họ rằng nàng không dính dự đến chuyện này, tôi có thể đưa nàng đi trước.

Tạ Ngọc Luân lạnh nhạt hỏi:

- Người có thể đem ta đi đâu? Bọn họ làm sao tin rằng ta không liên hệ? Người muốn để bọn họ bắt ta như bắt một con chó hoang, tha hồ đánh đập tra khảo hay sao?

Mã Như Long có cảm tưởng như chính y đang bị tra khảo:

- Nàng muốn tôi phải làm sao?

- Ta chỉ muốn người trả lại cho ta mấy thứ.

- Trả lại cho nàng thứ gì?

- Trả lại dung mạo thật của ta, trả lại võ công của ta.

Giọng Tạ Ngọc Luân bỗng trở nên kích động, xen lẫn phần nộ:

- Ta không biết người đã dùng cách gì làm ta mất đi những thứ ấy, nếu người còn một chút lương tâm thì hãy trả lại mọi thứ cho ta.

Mã Như Long chẳng có cách gì trả cho Tạ Ngọc Luân. Y không dám nhìn cô, không dám ngẩng mặt lên, y có cảm tưởng mình giống như một kẻ ti tiện. Y hy vọng trong tay Tạ Ngọc Luân có cầm cây roi thật sự, bởi y thà bị khổ hình trên thân xác, còn hơn bị lương tâm dày vò.

Ngay lúc ấy, Thiết Chấn Thiên bỗng trầm giọng nói:

- Xem ra có khách đến tiệm kìa.

Ngày hôm nay, mỗi người khách đến tiệm tạp hóa đều có thể là người của Tuyệt Đại Sư phái đến dò xét. Trên trán Thiết Chấn Thiên nổi gân xanh, y bảo:

- Lão đệ ra xem thử khách đến mua gì? Có phải mua hàng thật hay muốn mua mạng của chúng ta?

Khách là thiếu phụ mang thai. Mã Như Long đã nghe ra giọng cười của thiếu phụ, nàng chẳng những là kẻ thích tò mò nhất trong xóm, mà còn là kẻ rất thích cười. Nàng cười là bởi vì tâm tình vui vẻ, nàng vui là vì trong bụng nàng đã có một sinh mạng mới.

Mã Như Long không bước ra xem, y rất an tâm đối với người khách này:

- Đây là khách quen, ngày nào cũng đến.

- Ngày nào cũng đến? Đến mua thứ gì?

- Nàng mua đường đen, vì nàng cho rằng đường đen cũng như nhân sâm, chẳng những tâm bổ mà còn có thể trị bách bệnh.

Kẻ không tiền mua nổi nhân sâm thì đành mua đường đen, hai thứ đều có tác dụng tâm lý đối với người dùng, cũng tựa như có người tin phật, có kẻ tin thần.

Thế nhưng hôm nay thiếu phụ lại không mua đường đen, Mã Như Long nghe nàng nói với lão Trương thật thà:

- Tôi biết lão sẽ rất ngạc nhiên.

Nàng cười khanh khách:

- Bởi vì bữa nay tôi không mua đường.

Lão Trương thật thà hỏi:

- Thím muốn mua gì?

- Mua muối.

Tiệm tạp hóa bán muối, nhà nhà đều cần dùng muối, ngày nào cũng có người đến mua muối, chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Lão Trương thật thà lại hỏi:

- Thím muốn mua bao nhiêu muối?

- Bữa nay nhà tôi làm thịt muối, muối càng mặn càng giữ mùi vị lâu.

Thiếu phụ mang thai dường như có ý đặc biệt giải thích lý do mua muối:

- Tôi cần mua ba mươi cân muối.

Tiệm tạp hóa tuy ngày ngày có người đến mua muối, nhưng hiếm có ai cùng một lúc mua ba mươi cân muối. Thông thường trong tiệm chứa nhiều lắm cũng không quá ba, bốn mươi cân.

Lần gân xanh càng hiện rõ trên trán Thiết Chấn Thiên. Y hạ giọng nói:

- Ngươi bảo nàng ấy vào đây. Nếu không chịu vào thì lôi vào.

Mã Như Long bất động.

- Tại sao ngươi không đi?

Mã Như Long đáp:

- Nàng đang mang bụng bầu to lớn, đệ chẳng thể đối xử nặng tay với một thiếu phụ mang thai.

- Dù ngươi biết rõ nàng ta được bọn ngự quân tử kia phái đến đây, ngươi cũng không bắt à?

- Đệ không thể làm được.

Bất kể dưới tình huống nào y cũng không làm, có chết cũng không.

Thiết Chấn Thiên nhìn Mã Như Long trừng trừng, bỗng thở dài thườn thượt:

- Lão đệ quả là một người tốt bụng, ta chưa bao giờ gặp qua người như lão đệ, loại người như vậy bây giờ chẳng còn bao nhiêu.

Tạ Ngọc Luân bất chợt cũng khẽ thở dài:

- Người như hấn ta cũng chưa gặp qua.

Phía bên ngoài, lão Trương thật thà trả lời thiếu phụ:

- Muối trong tiệm bán hết sạch rồi, tốt nhất là tối nay thím ghé lại chắc có.

Thiếu phụ vừa đi vừa cười, tiệm tạp hóa mà hết muối bán, quả thật là chuyện đáng cười.

Thiết Chấn Thiên bảo:

- Người để cho thiếu phụ đi, chẳng khác nào nói cho Tuyệt Đại Sư biết ta ở chỗ này, bởi thế mới đem hết muối để dành cho ta.

Mã Như Long cũng biết điều này.

- Bởi thế ta bảo đảm hôm nay tiệm này sẽ có nhiều mối, chẳng bao lâu lại có khách đến cho xem.

Thiết Chấn Thiên nói không sai, chẳng bao lâu sau đó, người khách thứ hai lại đến.

Người khách này là một vị khách sộp, vừa bước vào cửa tiệm đã nói:

- Ta muốn mua ít đồ.

Giọng của y khàn khàn, rất trầm:

- Tiệm ngươi có thứ gì, ta mua hết.

- Thứ gì cũng mua hết à?

- Thứ gì ta cũng mua, toàn bộ mua hết.